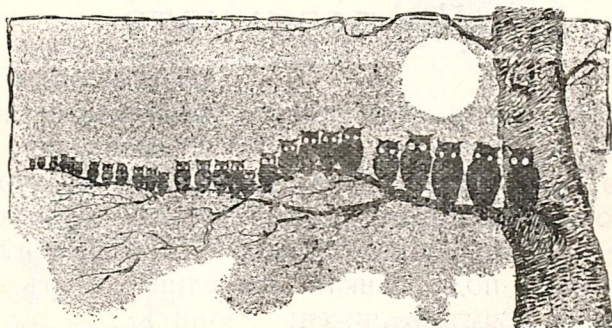

го слушахме! Гласътъ на гуслата отекваше въ глухата нощъ, придружаванъ отъ сладката пѣсенъ на дѣдо ми! Като доидеше тамъ, гдѣто се казваше, какъ Марко Кралевичъ убилъ триглавия арапинъ, сърцето ми силно забиваше; струваше ми се, като че гледамъ, какъ арапинътъ се търкаля по трѣвата, опръскана съ червената кръвъ на черния човѣкъ, съ още по-черната душа.

Дѣдовата гула събуждаше нѣкоя сова, за-спала въ хралупата на джбъ или букъ.

— За главата ти! — свършваше дѣдо ми пѣсенята си и подвикваше отъ удоволство Совата се уплашваше, плѣсваше съ крилѣ и прѣзъ клонитѣ се изгубваше

Близо до насъ пасѣше стадото, пазено отъ вѣрни кучета, които отъ вѣрме на вѣрме лаеха, като прѣкъсваха яския звѣнъ на овчитѣ звѣнци. Подъ насъ — низко долу въ планината, шуртѣше потокъ, и се чуваше шумъ на тепавица и воденчно кречетало . . . Слѣдъ малко се разнесе пѣсенята на горски птиченца А какъ приятно миришеше росната трѣва, изпѣстрена съ цвѣтенца!